

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Zahaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravnništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Kje pa imate poslance?

Kadar pridejo v kako vas komedianti, tedaj našemijo jednega izmed svojih sodrugov z mnogobarvnimi cunjami, mu dajo trobento v roke ter ga pošljejo po vasi, da povabi vaščane k večerni predstavi. Enako so našemili letos pred volitvami spodnještajerski nemškutarji parkrat svojega sinčka, ptujskega »Štajerca« ter ga razposlali po slovenskih vaseh, kjer je trobental: Volite nemškutarske kandidate, volite nemškutarske kandidate!

Veščaki, ki se poznajo na politične trobente, pa so pravili, da ptujska trobenta naznanja nesrečo. Dne 4. nov. so bile na Spodnjem Štajerskem volitve, in kaj se je zgodilo?

Kresnik propade.

Proti slovenskemu kmetu Janezu Roškarju je kandidiral v mariborskem okraju črešnjevski gostilničar Ludovik Kresnik. Gostilničar proti kmetu! Slovenski možje so majali z glavami ter se vprašali: Ali ni nekdanj »Štajerc« pridigal, kmet naj kmeta voli? Zdej pa priporoča gostilničarja proti kmetu! S tega kruha ne bo moka! »Štajerc« pa ni hotel poslušati modrovanja slovenskih kmetov, ampak se je v posebni izdaji dne 23. okt. prišel med slovenske kmete pridušat, re-

koč: »Sedaj pri deželnih volitvah je zmaga Kresnikova gotova.« Kakor že sto in stokrat, je tudi tokrat svoje čitatelje prav pošteno nalagal. Dne 4. novembra je bil izvoljen krščanski slovenski kandidat Janez Roškar, ne pa Kresnik. Zakaj pa ne? Kresnik je naredil dva shoda v Pesnici in pri Sv. Trojici, in »Štajerc« je vabil na ta shoda volilne možje, češ, ker se bodo »tam gotovo prepričali, da je kmet (pravzaprav gostilničar) Kresnik bolj sposoben za kmečkega poslanca kakor bodisi kateri dohtar, župnik ali pa klerikalec!« In res, volilni možje so šli poslušat, so videli, slišali in sodili. Kislih obrazov so se vračali s shodov domov ter rekali med seboj: Ta pa ni za poslanca! In mnogi, ki so pri zadnjih državnozborskih volitvah še glasovali za Kresnika, so mu obrnili hrbet ter glasovali za Roškarja. Pri zadnjih volitvah za državni zbor je dobil Kresnik še 105 glasov, letos dne 4. novembra pa samo 84 glasov. To gre naglo nazaj, kaj ne gospod Kresnik? Še parkrat vam je treba kandidirati in spravili bodete do nič glasov! Kandidat katoliško-narodnih volilcev kmet Janez Roškar pa je dobil 174 glasov!

Damian propade.

Proti zaslužnemu gosp. Robiču, ki že mnogo let zastopa slovenske kmete v

državnem in deželnem zboru, pa so postavili nemškutarji nekega gospoda J. Damiana od Sv. Jurija na Pesnici. »Štajerc« je vedel o njem povedati, da je »obče spoštovan in priljubljen.« Njegovo priljubljenost so pokazale volitve dne 4. novembra. Slovenski kandidat g. Robič je dobil 167 glasov, Damian pa 76 glasov. Naj vama dobro tekne, gospoda Kresnik in Damian!

Zadavec propade.

Za okraj Ptuj in Rogatec je proglasil »Štajerc« kandidatom Petra Zadavca iz Loperšič, o katerem pravi, »da je bil celih osem let tudi kmet v daljni Ameriki.« Ah, da bi naš Peter ostal še dalje časa v daljni Ameriki, ne zadela bi ga nesreča, ki ga je zadela dne 4. nov., ko je dobil borih 13 glasov pri volitvi, slovenski kandidat dr. Jurtela pa 145.

Nekdaj so nemškutarji pri volitvah v ptujskem okraju vedno kandidirali Janeza Visenjaka iz Sloma. Zakaj pa sedaj ne več? Visenjaka se je že naveličal pri volitvah propadati, za to so si morali sedaj poiskati drugega človeka. Našli so našega Petra iz Loperšiča. Prvikrat je nastopil, a tudi prvokrat pošteno padel! Pomilujemo, dragi Peter, a pomagali ti nikdar ne bomo, dokler se ne spreobrneš!

Božji volek.

Dogodbica iz starih časov; posl. Iv. Vuk.

Čuri muri, božji volek,
Božji volek moj,
Zleti, zleti in pokaži,
Kje je — — — —!
Zupančič.

Krasni poletni dan se bliža koncu. Zahajajoče solnce obseva v zadnjih žarkih zemljo, in oblaki se bliščijo v raznovrstnih barvah. Tihi sanjarski mir počiva nad majhnim mestecem. Majhna Boženka, ki je prišla s staro mamico v vrt, prihiti k nji: »Glej, ljuba babica, kako krasnega keberčka sem našla tam na vrtnici.« — Hitro je priteknel tudi Karlek, ki je imel veliko veselje s hrošči in metuljčki in reče: »To je sedmeropikec, Boženka. Le štej tiste črne pike na rudečih perutnicah, boš videla, da jih je sedem. Učitelj nam je razlagal, da so ti ljubi keberčki zelo koristni. Njegove ličinke, to so tiste, ki so podobne črvom, iz katerih nastane keber, plezajo po rastlinah in se hranijo z raznim škodljivim mrčesom. Tudi hrošči sami se hranijo potem s tako hrano.« Nekoliko starejša in že bolj razumljivejša Vida,

ki se je pri teh besedah približala, pristavi: »Mi smo v šoli take kebre kot Marijine hrošče in solčne hrošče imenovali.«

»Ali veste«, reče sedaj stara mamica, »da imenujejo te kebričke tudi božji voleki ali božje iceke?«

»Da, da«, odgovori Karlek, »naša mama imenuje te živalice vedno tako.«

»Ali vam je že pripovedovala, kako so prišli do tega imena?«

»Ne še! Pa nam vi povejte, prosimo!« vskliknejo vsi trije.

»Toraj poslušajte: Pred davnimi leti, ko še so bili kmetje tlačani, to je, ko so grajščaki in visoka gospoda gospodovali čez podložne kmete, prebival je v svojem gradu mogočen grof Balderih. Ženo in otroka mu je pobrala smrt, in z vso ljubeznijo se je oklenil na svojega mlajšega brata, ki mu je pomagal oskrbovati velikansko posestvo. Mnogoštevilni hlapci in dekle, kakor tudi podložni v vasi bili so pa podloženi oskrbniku Grdoglavu. Ta je veljal, radi nasilnosti, s katero je desetine dolžne podložne trpinčil, pri svojem

gospodu veliko. Kmetje in hlapci so ga radi tega sovražili kot trdosrčnega moža. Skrivaj so si šepetali, da dohodke grofa poneverjuje in se tako bogati. Ali nikdo si ni upal izreči glasno te besede proti mogočnemu oskrbniku.

Tudi grajščakov brat, mladi grof Hrabroslav, milosrčen, lep mladenič, mu ni ničesar zaupal. Mnogokrat je svaril svojega brata, naj ne zaupa vsega temu človeku, ki tako trdosrčno in samooblastno nastopa. Grof Balderih pa ni mnogo porajtal tega svarila in je čim dalj bolj zaupal Grdoglavu.

Nekega dne se je vendar prosrečilo grofu Hrabroslavu zvitega Grdoglava pri goljufiji prijeti. Le z veliko prošnjo Grdoglava in z obljubo, da ne bo nikdar več stegoval rok po tujem imetju, se mu je posrečilo omeščati grofa Hrabroslava srce, da mu je obljubil molčati o tej stvari.

Ako bi pa opazil sovražni pogled Grdogleda in slišal njegove grožnje, ki jih je ta za njim godrnjal, bi ne bil tako brezskrbno šel v gozd. Žalibog pa ni videl in slišal ničesar.

Bračko propade!

Kdo ne pozna orehovskega Bračka? Tudi on je izmed onih starih kandidatov, ki vedno kandidirajo, pa nikdar ne zmagajo. Tako je bilo tudi letos. Bračko je ujel na dan volitve le 8, piši in reci o sem glasov! Tako malo glasov nihče na Spodnjem Štajerskem ni dobil! «Štajerc» je pred volitvijo pisal svojim čitateljem: «Ako držijo kmetje količkaj skupaj, bode Bračko tudi gotovo izvoljen!» Kmetje so držali skupaj, a razven osem kmetov vsi drugi proti Bračku. Glejte, kako se vam «Štajerc» laže, a vendar še nekateri verjamejo!

V ljutomerskem, gornjeradgonskem in ormožkem okraju je bil kandidat katoliško-narodnih kmetov g. Anton Korošec iz Maribora. A dobil je pri volitvi le 44 glasov. Zmagal pa je s 70 glasovi kandidat slovenskih liberalnih učiteljev in advokatov g. Ivan Kočevar. Glasovali so za Kočevarja volivni možje, ki so se dali pregovoriti od teh učiteljev in advokatov.

Zdolšek propade.

Na Ponikvi ob južni železnici je gosp. Zdolšek, p. d. Kristan doma. Vsak človek ima slabosti, in Zdolšekova slabost je, ker misli, da mora postati poslanec. Toda kako? Za letošnje deželnozborske volitve si je spravil Zdolšek liberalni boben ter bil ob njega, misleč, da bo tako šlo. Pa ni šlo, zaman je bobnal. Zdolšek je dobil pri volitvi v Celju le 51 glasov in moral je zopet vleči svoj liberalen boben iz Celja na Ponikvo nazaj. Ali bo ga shranil ali pa uničil, še se ne ve. Le to se ve že za gotovo, da Zdolšekovo liberalno bobnanje ne bo vleкло.

Nezadovoljneži v celjskem volilnem okraju še so oddajali na dan volitve svoje glasove tudi g. Apatu iz Vranskega, ki je dobil 35 glasov. To pa se je zgodilo proti volji g. Apata! Izvoljena sta v celjskem okraju deželnim poslancem gosp. dr. Ivan Dečko in g. dr. Juro Hrašovec, oba odvetnika v Celju.

Dva kandidata se sramujeta.

Kdo pa? G. Janežič iz Bizeljskega in g. Grubelnik iz Ribnice. Zakaj pa? Ker

Kratko po tem je stal grof Balderih na balkonu svojega gradu in gledal zamišljeno čez rodovitna poljana z gozdom zaraščeni grič, katerega so zlatili žarki zahajajočega solnca. Nenadoma zasliši hitre korake, duri se nagloma odpró in v sobo plane Grdoglav ves preplašen. «Grozna nesreča, milostljivi gospod, mladi grof je umorjen!»

Nepremično obstoji grof in strmi v nesrečo prinašajočega poslanca. Nobene besedice ne more spregovoriti. Nikakor ne more verjeti, da bi mu bil iztrgano najljubše bitje na zemlji. Ali kmalo mu prineso na nosilih truplo ljubljene brata, z globoko rano na glavi.

Z glasnim krikom vrže se grof čez mrliča, med tem, ko ostali, kakor okameneli stoje krog njega. Nato se vzdigne in zapove, naj se išče morilec. Molče zapuste ljudje sobo žalosti.

In zopet se vrže grof na ljubega mrliča in moli in plaka. Tako pretekó ure. Prestrašen plane po koncu, moten od šuma in kričanja ljudi, ki je prihajalo vedno bližje.

V sobo stopi Grdoglav, njegov oskrbnik in javi: «Milostljivi gospod, jaz sem

jih je postavil «Štajerc» kadidatom! «Štajerc» je v brežiškem okraju postavil proti g. Žičkarju na svojo roko kadidatom g. Joža Janežiča iz Bizeljskega, za slovenjegraški okraj pa proti g. Vošnjaku kmeta Grubelnika iz Ribnice. Obadva je blo sram, da jih postavlja tak list kakor je «Štajerc» za kandidate in sta obadva sama ugovarjala in odvrčala kmete, naj ne volijo njih, ampak gg. Žičkarja in Vošnjaka. G. Žičkar je izvoljen z 88 glosovi, g. Vošnjak s 74 glasovi, g. Janežič je dobil 18 glasov, g. Grubelnik pa 15.

Ali ni to lep kompliment za «Štajerca», da se slovenski kmetje sramujejo, ako jih on priporoča?

Končni račun.

Zadnje deželnozborske volitve so torej pokazale, da «Štajerc» nima zaupanje pri spodnještajerskem ljudstvu. Njegovi kandidati so propali, kjer so se pokazali, sijajno. Naše ljudstvo ve, da je «Štajerc» glasilo onih nemških in nemškutarških kramarjev, gostilničarjev in mešetarjev, ki jim je hudo, da se naše ljudstvo zaveda svoje narodnosti in se hoče otresti gospodarske nadvlade nemškutarjev in Nemcev. — Naprej zastava slovenskih krščanskih kmetov!

Narodno-gospodarske stvari.

Imej čisti zrak v stanovanju. Pokvarjen zrak je strup. Da pokvarjena hrana škoduje zdravju, zna vsakdo. Zrak pa je ravno taka hrana in pijača, ki je življenju prepotrebna. Navadi se torej, vsakokrat, predno greš spat, sobo dobro prezračiti. Ako ne spiš pri oknu ali kje na prepihu, je celo dobro, da imaš vedno nekoliko odprto okno.

Prehlajenje preženeš, ako si napraviš, in to hitro, toplo kopel za noge. Delaj tako: Začni z mlačno vodo in k nji prilivaj potem vročo vodo tako dolgo, dokler boš mogel zdržati. Noge morajo dobiti rudečo barvo potem je upliv najboljši. Nato prilivaj počasi mrzle vode tako dolgo, da je voda popolnoma mrzla. Potem pa

našel morileca in zvezanega pripeljal sem!»

«Pripelji ga v sobo; tukaj ob mojem mrtvem bratu ga hočem soditi!» Na znamenje oskrbnika pripeljejo z vrvmi zvezanega kmetovalca pred grofa. Pri pogledu na mrliča je padel jokajé na tla: «Milost! Usmiljenje! Jaz ga nisem umoril! Nedoržen sem!»

Temno ga grof pogleduje. Pa Grdoglav govori: «On je storil. Glej te krvave madeže na njegovi suknji! To je kri mladega gospoda!»

«Nesrečnež, kaj ti je storil?!» zagrmí grof v strašni razburjenosti.

Smrtno bled jeclja kmetič: «Ah, gospod, verujte mi, jaz sem popolnoma nedolžen. Danes sem kosil na travniku. Suknjo sem položil zraven na zemljo. Opoldan sem bil truden in zaspim. Ko se zbudim, zapazim te krvave madeže na suknji. Mislil sem si, da so padle od kakega ranjenega ptiča.»

«Molči, lažnjivec! Kako pa je prišla denarniča v tvojo hišo?» zavpije oskrbnik nad jetnikom. «Jaz sam sem jo našel

idi hitro v posteljo. Taka kopel je zelo priporočljiva in odvrne hude nasledke prehlajenja.

Zoper nahod in kašelj pomagamo si najhitreje s potenjem. Idi v posteljo, pij toplo ali bolje vročo citronino ali sladkorno vodo, po potenju pa drgni celo telo z velikim vlažnim prtom, da telo posušimo, drugače se še lahko hujše prehladimo.

Krvavenje hitro ustaviti. Vzami vato, namoči jo v vroči vodi in jo položi na rano. Uspeh je velik, celo tam, kjer se je ranila žila, ne pa, kakor se dela največkrat, z raznovrstnim blatom in pajčevino. Kako lahko bi nastopilo zastrupljenje krvi, in smrt bi bila neizogibna. Varujmo se torej strupenih snovij dajati na rane, kakor je n. pr. pajčevina, konjsko blato itd.

Varujmo si oči! Če hočemo ohraniti svoje oči, da bomo dobro videli in nas ne bodo bolele, ne berimo nikoli v luči, ki jemlje pogled, tudi nikoli na solne. Tudi se naj ne čita, če se peljemo, ali ležé. Hudih očesnih boleznij se bomo obvarovali.

Zoper bučelin in osin pik. Deni na pičeno mesto sveže zemlje. Ovitki od sveže, vlažne zemlje so dober zdravilni pripomoček zoper razne telesne bolezni.

Pri opeklinah si navadno ne ve nikdo hitro pomagati. Potroši rano prav na debelo z ogljenim praškom in bolečina takoj mine. Obveza z ogljenim praškom tudi odpravi gnojenje. Prašek lahko napravimo sami, še stolčemo oglje.

Pravila za kopanje. Nikdar se ne kopli s polnim žolodcem. — Kdor se v mrzli vodi koplje, ne sme vroč iti v vodo; po kopanju se mora gibati, ne pa da bi se domov peljal ali se kam vlegel. Kdor se v topli vodi koplje, naj se po končanem kopanju oblije z mrzlo vodo, da se utrdi.

Za želodec. Kdor je jedel premastno hrano, ali kdor ne more jesti mastnih jedi, naj vzame požirek slane vode, ali naj vzame košček sladkorja. — Kdor ne more jesti kislih jedi, naj vzame nekaj grenkega, n. pr. grenke mandlne, rabarbaro itd.

tam. In ta prstan, ali ga poznate, gospod grof! Tudi ta je ležal tam!»

«Usmiljeni Bog! To je pečatni prstan mojega brata!» vsklikne grajščak.

Vkljub vsem prisegam in zatrjevanju o nedolžnosti, bil je zatoženi krivim spoznan in na smrt obsojen.

Vsak človek se je čudil o tem, kako je mogel ta kmetič storiti tak umor, ker pri vseh prebivalcih vasi bil je znan kot priden in pošten človek. Zategadelj so sli nekateri njegovi sosedi drugo jutro k grofu in ga prosili za milost obsojenca. Grdoglav, oskrbnik pa reče: «Dokazano je, da je umoril grofa Hrabroslava in mora zategadelj umreti. Kaj pa naj potem z drugimi hudodelci storimo, če morileca oprostimo!»

«Ah, milostljivi gospod, podaljšajte mu vsaj nekaj časa še življenje», pravijo kmetje. «Dokazi so sicer proti našemu prijatelju, z nabiti se pa najde pozneje pravi morilec.»

«Ne, gospod, tega ne smeš», reče Grdoglav s povdarkom.

Zoper zmrzlino. Zelo lahek pripomoček zoper zmrzlino je, ki se da povsod izvršiti, da krompirjeve olupke skuhamo in v vroči drozgi bolne ude držimo, kakor mogoče dolgo in pogostokrat.

Vsak človek se naj utrdi. Kdor se hoče obvarovati prehlajenja, se ne sme pretoplo oblačiti, temveč temu je potrebno vaditi kožo na zrak. Nagnenje k prehlajenju je vedno znamenje slabega zdravja in slabe krvi. Zoper to je potrebno pogosto gibanje na zvežem zraku, mrzle pa kratke kopeli in takozvana neboječnost zoper spremembe vremena. Glavo hladno in vrat prost, pa noge tople! Če tako živimo, postali bodemo stari.

Zdravje očeš se obvaruje, ako se skuha skodelica mleka in nekoliko kopreca (sladki janež), in se ta mešanica pusti, da se ohladi. V to se potem pomoči prtič in večer, predno se gre spat, položi na oči in se pusti tako celo noč. Da pa ne zleze z trepalnice je dobro, če se s čistim robcem priveže na glavo.

Poskus vina. Deni sveže jajce v vino, in če ono plava na vrhu, je pravo in dobro, ako se pa potopi, je pokvarjeno ali popačeno.

Cenjenim bralcem smo podali danes nekatera navodila. Mnoga med njimi, posebno o zdravju in enakih stvarih, so se že večkrat izkazale kot dober pripomoček.

Naše obnašanje pred svetom.

Pod tem naslovom bodemo cenjenim bralcem in bralkam prinašali v »Našem Domu« od časa do časa navodila, kako se je obnašati, da bodemo veljali pred ljudmi za vpludne in olikane. Kolikokrat se prigodi, da nadarjene osebe, dobrega srca itd., ne morejo vzbuditi v človeku zanimanja, da so celo zaničevani in zasmehovani. Zatoraj smo sklenili pri-skočiti na pomoč vsem tistim, ki se zanimajo za omiko in oliko, ki je tudi pri Slovencih vsekako potrebna. Posebno si štejemo v dolžnost podati ta navodila mladeniškim in dekliskim zvezam in vsem izobraževalnim društvom. Sedaj, ko bo zunaj metel sneg in ni mnogo dela, se

«Ne, ne! nikdar! Morilec mora umreti!» zavpije sedaj grof in zapove takoj postaviti vislice in kazen izvršiti.

Z veliko hitrostjo zapove oskrbnik, da se postavijo vislice. Med tem pa kmet jokaje vzame slovo od ljubljenih in prijateljev. Svesti si svoje nedolžnosti tolaži je s solznimi očmi: «Ne jokajte! Ljubi Bog bo pomagal.»

Sedaj zapove Grdoglav hlapcem, naj ga obesijo. Ko pa se hlapci obotavljajo, zavpije jezno: «Naprej, naprej, kaj se obotavljate?»

Obsojenec vzdigne roke in prosi: «O, pustite me, da še enkrat pomolim!»

«Kaj še; obesite ga!» reče oskrbnik.

Grof, kateri je početje oskrbnika molče gledal in videl s kako naglostjo dela, da se kazen izvrši, reče hitro, da se naj kmetu zadnja prošnja spolni. Pri tem pa pogleda Grdoglavu ostro v oči in zapazi, da ne more ta njegovega pogleda prenesti. Neka temna mrznja se vzbudi v grofu do oskrbnika.

Obsojenec hoče ravno poklekniti, kar potisne z zvezanimi rokami nekaj na stran. Bil je majhni rudeči keberček. Skrbno,

lahko, posebno po nedeljah, zbirajo v čitalnicah in bralnih sobah ter skupno preudarjajo to in ono. Pojdimo torej k prvi točki:

1. Zunanje lastnosti in prednosti.

Kdor hoče biti na svetu srečen, če se sploh kdo lahko v tej solzni dolini tako imenuje, mora se svetu dopasti. Zato se mora vsakdo vprašati: »Kakšne so naj moje lastnosti, da se bom svetu prikupil?« Kdor si tega vprašanja ne stavi, oziroma se ravnati po njem ne trudi, ne bo nikoli dosegel svojega cilja. Pred vsem naj velja rek: Telesne prednosti so ravno tako cenjene, kakor duševne. Ne mislim pa s tem reči, da kogar Bog ni obdaroval s telesno lepoto, da je ta zgubljen; ravno nasprotno. Mnogokrat se nam navaden človek mnogo bolj in prej prikupi, kakor tisti, ki se ponša s svojo lepoto. Da pa se prikupimo, treba nam je pred vsem skrbeti za svoje zdravje; kdor skrbi za to dragocenost, ta skrbi za svojo lepoto. Če smo zdravi, imamo, akoravno ne vsega, kar bi nas delalo prikupljivega, vendar glavno reč.

Iz tega se razvije vprašanje: »Kako se ohranimo zdravega?« Da se ohranimo zdravega, treba nam je živeti zmerno in priprosto. Nezmernost hitro začrta svoje neizbrisne črte v obraz in tudi telesna prikupljivost trpi na tem. Preveliko spanja in preveč nebržnosti škodujejo telesu ravno tako, kakor preveliki napor. Svoje telo moramo utrditi, je napraviti gibeno, in za to je najboljši pripomoček razven stanovskega dela na kmetih telovadba, plavanje in tudi jahanje. Posebno se moramo varovati jeze, zavisti in drugih takih lastnosti, ki delajo človeka neprikupljivega. Za našo obleko pa naj velja rek:

«Oblači se tako, da bo pristojalo tvojemu stanu, in kakor kažejo običaji.» Pri tej točki nam je spregovoriti mnogo, vendar hočemo samo glavne reči posneti. Oblači se svojemu stanu primerno. Ne misli si, da se boš dopadel ali dopadla drugim ljudem, če se oblačiš bogato in nališpano ter si

obesiš vsakovrstne lišparije na obleko. Vsak trezno misleči človek te bo pomiloval, a ne zasmehoval, ker ve, da to ni primerno tvojemu stanu, če se nosiš po mestno, s tesnim pasom in stisnjeno obleko itd.; pač pa se prikupi vsaka kmetška deklica in vsak mladenič, če se nosi po kmetški noši, ki mu najbolj pristojata ter ga dela pred vsemi prikupljivega. Kmetški stan, najlepši, akoravno težaven stan, zakaj bi torej zametavali svojo domačo lepo, trepežno obleko in segali po tuji ničvredni, ki je za kmetškega človeka zaradi tesnobe, posebno pri ženskah, ki se vedno pri težkem delu giblje, bolj ali manj škodljiva. Lepo je zapel o »Zadovoljnem kmetiču« naš nepozabljivi Vodnik:

„Imam oblačilo,
Domač'ga podvana,
Zenica pa krilo
Iz prav'ga mezlana.“

Za ohranitev zdravja potrebno je pred vsem tudi snažnosti. Skrbimo, da ne bodemo hodili z dolgimi črnimi nohti, ali z umazanimi rokami. Vrat, obraz in ušesa naj bodo čista; varuj se pa, za umivanje obraza vzeti toplo ali mlačno vodo, ki povzroči, da postane koža nagubana ali vela. Le sveža voda ohrani obraz svež in cvetoč in je tudi zelo zdrava. Usta in zobje se tudi ne smejo pozabiti; človek z neljubo dišečo sapo je zopern.

Možki, ki nosijo brke, naj je negujejo, češčejo, ne pa da jih pustijo rasti tja v en dan. Mazilo za te, ki pa ni potrebno, naj bo brezbarvno, ker druga barvajo. Lasje morajo biti, kakor pri možkih tako pri ženskah, lepo počesani. Mazanje las se ne priporoča; možki si naj pogostokrat strižejo lase in brijejo.

Tako smo za sedaj dokončali prvo točko. Marsikateremu smo ugodili, še večim pa, kakor že navadno, dali povod se posmehovati. Pa bodi jim! Vsak Slovenec ali Slovenka, ki sta ponosna na svoj narod, ki nočeta zaostajati za drugimi narodi, bosta skušala se ravnati po tem, kar smo tukaj govorili. Posledice bodo, da bosta spoštovana in priljubljena povsodi in pri vseh slojih, saj se s toliko nadarjenostjo ne more ponášati noben

da ga ne zmučka, ga je odrinil. Potem poklekne in moli.

Zelo pazljivo je sledil grof temu početju. Videl je, kako je razpela živalica svoja krila in zletela na roko Grdoglava. Brezsrčno jo pa ta zgrabi in zmečka, tako da je nastal krvavi madež na njegovi roki.

Kar zakliče grof z donečim glasom: «Izpustite tega človeka! On ne sme umreti! To ni mogoče, da bi bil ta morilec!»

Oskrbnik obledi in reče s tresočim glasom: «Ali, gospod grof, dokazi tako govore! Ali jih ni dovolj? Koga pa hočete obdolžiti?»

«Koga naj obdolžim?» grmi grof. «Tebe, da veš, tebe!»

Smrtno blede stoji Grdoglav in jeclja: «Mene? — gospod — mene?»

«Da, tebe! Ker v tem trenutku, ko bi ti moral občutiti zaničevanje in grozo nad morilcem, si ti hladnokrvno zmečkal nedolžno živalico, ki se je vsedla na tvojo roko. Ta, kot hudodelstva obdolžen in obsojen kmetič, še je v zadnjem trenutku z tako majhno stvarico imel usmiljenje. Kolikokrat je moj brat dvomil o tvoji po-

štenosti. Nikdar ga nisem poslušal; vendar, ko sem tvojo naglost in nemir pri pripravljanju vislic opazil, spomnil sem se zopet bratovih besed in začel sem misliti, da si ti tisti, ki je umoril brata in hotel obdolžiti drugega. Ko pa sem sprevidel tvojo surovost proti ubogi živalici, sem te spoznal, in postalo mi je jasno, da si ti morilec mojega brata, ker si se ga bal. Ne taji toraj! Ti si morilec!»

Presenečen in potr, da se je zasukala tako nagloma cela stvar, pade pred grofa na kolena in prizna, da je on morilec. Bil je namesto oproščenega kmeta obsojen k smrti in obesili bi ga, ako bi ne prosil mladi kmet za njega, za človeka, ki mu je prizadel toliko bridkosti, in bi ga kmalo spravil na vislice. Grof ga je sicer pomilostil, vendar ga je vrgel v temno ječo. Nedolžno obsojenega kmeta pa je postavil na njegovo mesto in mu zaupal vse.

«Od tega časa», — tako je skončala stara mamica dogodbico, — «se imenuje ta keberček »božji volek«, ker je bil od ljubega Boga izvoljen, rešiti nedolžnega.»

drug narod, kakor ravno slovenski narod, in ravno iz slovenskega kmet-skega naroda izšlo je največ slavnih mož. Lahko si ponosen, dragi kmetič, in tega ponosa ti ne more nikdo vzeti. — Pri priložnosti se pa bomo nadalje pogovarjali. Za sedaj mi pa bodite pozdravljeni! V—

Razne novice in druge reči.

Prvi sneg pada . . . V ponedeljek je. Urednik našega lista je zbral vse urednikoviče okoli sebe, da še mu napišejo zadnje novice in zanimivosti, kajti v ponedeljek opoldne mora biti za naš list vse do poslednje črke spisano. V ponedeljek opoldne vrže urednik zadnje poglede na rokopise za »Naš Dom«, in ako je zadovoljen, se z veseljem nasmehom poslovi, ako pa mu ne ugaja vse, pa tiho in čmerno odide. Ponedeljek je danes. Vsi urednikoviči smo zbrani okoli starega urednika. Ob našem oknu pa začnejo naenkrat plesati beli kosmiči ter padati na zemljo. Ali nam je kdo ukradel v majhne kosce raztrgane rokopise iz uredniškega koša ter jih sedaj siplje ob našem oknu na zemljo, da nas ujezi? Plaho pogledajo nekateri urednikoviči v uredniški koš, drugi pa pozorneje pogledamo skozi okno. Ah, to niso raztrgani koščeki papirja, ne, to so krasne bele snežinke! Pozdravljene, prve snežinke! Kako se podite po zraku, kakor razposajeni vaški dečki! Da bi tudi mi mladi urednikoviči smeli tako živahni biti tukaj v uredniški sobi! Vsem so nam zastala peresa in opazovali smo skozi okno te ljubke, mehke, bele snežinke. Pozdravljene nam, prve snežinke! »Mladina, ne veseli se, da že danes pada sneg!« oglasi se nam naenkrat stari urednik za hrbtom. Vsi se ozremo začudeni k njemu in naši obrazi so bili, kakor bi hoteli vprašati: »Zakaj ne, ti stari sitnež?« Naš urednik pa nam odgovori: »Premislite, da našemu kmetu prihaja ta sneg prezgodaj! Saj še nima vsega pod streho! Repa, korenje še je ponekod na polju. Listje je še komaj odpadlo, in stelje za zimo ni. Drva še niso posekana in doma. Ne veselite se torej, česar se naš kmet ne veseli!« Mi mladi urednikoviči pa smo tokrat razumeli svojega starega urednika, namočili smo peresa, in novice in zanimivosti so nam kar rastle na papirju . . . vse iz ljubezni do vas, dragi prijatelji na kmetih.

Za smeh in kratek čas. »Štajerc« je s svojimi kandidati za deželni zbor popolnoma propal, kakor nobena druga stranka na Avstrijskem. In vendar je zadovoljen z izidom volitev! Hinavsko govori v zadnji številki: »Nekaj smo torej le dosegli, nekaj se je vendar spremenilo . . .« »hvala Bogu, da tokrat smemo nasteti tudi kmete kot poslance: poslanci so tudi veleposestnik Vošnjak, kmet Roškar in pa kmet Kočevar.« Kako zopet ptujski lisjak farba svoje čitatelje! Ali so njegovi čitatelji tako neumni, da ne vedo več, da je postavil on sam proti Vošnjaku Grubelnika, proti Roškarju Kresnika in proti Kočevarju Bračka? Sedaj pa se jim v obraz hvali: Nekaj smo le dosegli, namreč Vošnjaka, Roškarja in Kočevarja! Ako bi šlo po njegovem, ne bi bilo ne Vošnjaka, Roškarja, ne Kočevarja. To je pač b r i t k a tolažba! — »Štajerc« je izvedel iz sigurnega vira, da so izdali Slovenci za deželne volitve nad šest tisoč goldinarjev! Velikansko!

Kam so neki šli? Kajti noben slovenski volilec ni čutil, da imamo toliko denarja. »Štajerc« bo to že izvedel iz »sigurnega vira«, potem gremo po tistih šest tisoč! — Na strani 13 prinaša zadnji »Štajerc« razglas, da se prodajajo trte iz deželnih nasadov; na strani 9 pa prinese drug razglas, v katerem pravi, da ni več trt. Nesrečen izid zadnjih deželnozborskih volitev mu je zmešal pamet. — Druzega pa ni nič v zadnjem »Štajercu« za smeh in kratek čas. Nesreča pri volitvah se mu še pozna in zato se presneto klaverno drži. — A neko dogodbico smo še zvedeli. Evo je! Na glavnem trgu v Mariboru je imela na prodaj gospodinja sir, zavitega v »giftno krito«. Neka gospa, ki je slučajno kupovala na trgu, pride tudi k tej prodajalki ter pokusi sir. Vprašavši, kakšen sir ima, da je tako grenek, zagleda, da ima ovitega v »Štajerca«. Pogleda jo ostro, ter jej naroči, da nikdo ne bode kupil sira, ako ga bode zavijala v ptujskega močera. V svarilo gospodinjam, da naj le ne zavijajo svojih reči v njega, kajti potem ima grd okus. To se je v resnici zgodilo.

Ogenj. Na Ženiku pri Sv. Juriju ob Ščavnici je ogenj vpepelil gospodarsko poslopje Alojzije Detelbach in viničarijo J. Mikina. Zažgano je baje iz maščevanja.

Tinje. Dne 27. oktobra so bile pri nas volitve volilnih mož in se je zgodila pri nas precej velika nesreča. Pogorel je, čujte gospod urednik, pri nas naš nemčur-ski tabor. Prišlo je sicer par »fajerberker-jev« gasit, pa vse gasenje ni pomagalo nič; tabor je postal žrtva silnega plamena. Veste, gospod urednik, to ni bil navaden ogenj, pri katerem se, posebno sedaj, ko je zunaj mrzlo, radi grejejo, temveč oni narodni ogenj ali ogenj narodne navdušenosti, kakor mu pravijo zavedni narodni možje. Ko bi vi videli, kakšen je ta tabor sedaj, bi gotovo rekli, da je podoben Jeruzalemu, ko so ga razdejali. Pa ne žalujmo preveč na teh nemškutarskih podrtinah, ker imamo, hvala Bogu, neutrujene delavce, ki bodo na tem pogorišču zgradili lepši tabor, na katerem bo ponosno vihrala slovenska trobojnica, kjer se bo navduše-ševalo za vero in našo ljubo domovino.

Neprestrašen opazovalec ognja, ki pa ni pomagal gasiti.

Sv. Jurij ob Taboru. Zdaj ko je naj-nujnejše delo na polju ponehalo, začelo se je zopet živahno gibanje med tukajšnje probujeno mladino, in s tem tudi novo življenje v našem bralnem društvu. In že 23. novembra popoldne ob 3. uri priredili bomo veselico z deklamacijo, petjem, tamburanjem, dvema govoroma in veselo-igro »Dr. Vsezna! in njegov sluga Štipko Tiček«. Nastopil bo kot govornik tudi eden naših mladeničev, kar še do zdaj pri nas ni bilo v navadi. Za poduk in pošteno zabavo bo poskrbljeno v obilni meri. Vsi ljubitelji poštenih veselice torej v nedeljo: dobro došli in vsem navdušen mladeniški pozdrav!

Iz Vranskega. Predragi »Naš Dom«! Gotovo si že vedel, da imamo pri nas »Marijino družbo«. Samo slovesno se ni bila vpeljana. 10. novembra smo jo tedaj slovesno vpeljali s tridnevnicom. To so bili dnevi veselja za našo faro! Od vseh krajev, tudi s Kranjskega so trumoma trli ljudje v cerkev. Na koncu se je slišal le en glas: »Lepo je bilo, samo prekratko«. Nad 200 vrlih deklet in tudi blizu 100

poštenih fantov je ponedeljek popoldne (t. j. 10. novembra) z gorečimi svečami v rokah obljubilo zvestobo nebeški kraljici. Veli-častno je bilo videti to ognjeno morje. Mladeniči in dekleta! Ostanite zdaj pa tudi neomahljivo pri naši Marijini armadi! Če še kdo ni ud »Marijine družbe«, naj se pristopi! Ne bojte se pikanja in zaničevanja od strani nekaternikov; pomislite, da ima vsaka dobra stvar sovražnike in če nima sovražnikov, gotovo ni dobra. Nekaterim ljudem so vse poštene in dobre reči na potu; menda že vedó, zakaj. Kmalu pa hočemo pokazati, da tudi v savinjski dolini nismo zadnji. Vranski krščanski mladeniči in vranska krščanska dekleta bomo vrlemu »Našemu Domu« napravili o novem letu jako veselo darilo. Kmalu Ti hočem, pre-dragi »Naš Dom«, zopet nekaj veselega poročati.

Rečica v Savinjski dolini. Bivši učitelj na Gorici, gospod Žager, kateri sedaj osrečuje Petrovče, ne more pozabiti, da so mu kmetje na zborovanju v Šmartnu pri Gornjem gradu pošteno povedali svoje mnenje, ker je hotel motiti govornika č. g. Korošca, ter ga nagnali od zborovanja. Njegovi prijatelji še vedno povprašujejo tukaj okoli, kaj je g. Korošec v Šmartnu govoril, da potem sporočajo Žagerju. Zakaj se pač tako zanimajo za oni govor? (Opomba uredništva: Da potem g. Žager udriha v »Narodu« po g. Korošču!) Posebno bi radi vedeli, ali je g. Korošec klical »proč s šolo, proč z učitelji!« Mi lahko g. Žagerju kar javno odgovorimo, da nihče ni klical: »proč s šolo!« ne g. Korošec, ne zborovalci. Pač pa smo mi kmetje, ko ste hoteli učitelji g. Korošca motiti z mejklici, začeli vam klicati: »proč učitelji!« ter smo vas tudi nagnali od shoda, da smo imeli potem mir. G. Žager, brigajte se rajši za šolo, ne pa za politične shode in govornike. Mi vas plačujemo za poučevanje, ne pa za politiziranje!

Bočna pri Gornjemgradu. V Ameriko je odpotoval minolega meseca Franc Novšak, kmečki mladenič iz naše sredine. Rad je širil dobre krščanske slovenske liste. Naj ostane tudi v daljavi zvest katoliško-narodnim načelom!

V Dobju imamo hvala Bogu zopet prodajalnico, kjer se nam ne ponuja hinavski »Štajerc«, ampak samo pošteno blago. Svoji k svojim!

Iz Planine. Sredi trga je bilo videti tukaj dne 5. novembra čudne prizore. Škandalozno se je spakovala najeta gruča ljudij, kakor ji je godel »Štajerc« godac. Trzanje! če mislite, da nas bodo zavoljo takih komedij spoštovali razsodni ljudje, se motite. Če hočemo imeti duhovnika na Planini, bodimo dostojni!

Prijatelji kmetov! Pred volitvami in na dan volitve so bili nemškutarski gospodje sila prijazni s slovenskim kmetom. Oh, da bi jih le videl, kako sladko so ta dan govorili vsi gospodje s kmetom, kako prijazno so mu stiskali roke, kako milo so ga pogledovali. Pa naši kmetje poznajo te nemškutarske lisjake, dali so se nago-varjati, si stiskati roke in se milo pogle-dovati, volili pa so po svojem prepričanju. In tako se je seveda zgodilo, da so vsi nemškutarski kandidati slovesno propali! Čast našim vrlim značajnim možem, čast vsem volilcem, kateri so pokazali, da jim ni več za jarem nemškutarskih in nemških kramarjev ter gostilničarjev! Proč z nem-skutarskimi verigami! Na Spodnjem Sta-

nerskem smo Slovenci gospodarji! Nemškutarski zmaj mora biti kmalu popolnoma premagan!

Nemškutarske pojedine. Nemškutari držijo vse pomilovanja vredne Slovence, ki so še pod njihovo komando, edino le še z močjo svojega denarja na svoji strani. To se je pokazalo tudi na dan zadnjih volitev. Kramarji in gostilničarji so krmili nemškutarske volilce ta dan kakor purane. Golaž je dišal, pivo je teklo, vino je šumelo in smodke so duhte! Nemškutarski volilci pa so še par dni pozneje hodili z mačkom potrti okoli. A takrat se le jih bodo bolele glave, ko si bodo njih prijatelji to, kar so na dan volitve, za kmete izdali, vse dobro zaračunili pri blagu! Trgovec in krčmar, kateri kmetom pri volitvah plačuje in jih tako veže na se, gotovo pozneje kmeta opehari, ker se dandanes nikjer ne dobi nič zastoni. Ali ne mislite vi tudi tako?

Pozor, kmetje! Kjerkoli se nahajajo slovenske trgovine in gostilne, zahajajte le v nje. Ne dajte se od nemškutarjev nahujskati proti svojim slovenskim trgovcem in gostilničarjem. Taki hujškači skrbijo le za svoje žepe, ne pa za vas. Brat k bratu! Slovenec k Slovencu!

* * *

Volitve na Koroškem. Dne 5. novembra smo volili na Koroškem v splošni ali četrti skupini. Samo jednega kandidata smo Slovenci postavili, in še tega nismo izvolili. V okraju Celovec-Velikovec je bil naš kandidat gosp. Janez Ure, ki je dobil 1292 glasov, od teh v Celovcu 239 glasov. Nasprotni kandidat, dr. G. pl. Metnitz, ki je za to volitev pustil svoje nemštvo doma in pri Slovencih s slovenskimi oklici beračil glasov, je dobil 4367, od teh v Celovcu 1728; socialni demokrat Franc Pressien 1216 glasov, od teh v Celovcu 196. Razcepljenih je bilo 64 glasov. Število slovenskih glasov je bilo zato tako majhno, ker se je proglasilo, da se Slovenci teh volitev ne bodo povsod udeležili z ozirom na volitve v kmečki skupini. V drugih okrajih so glasovali socialni demokrati združeno proti krščanskim socialcem za nemške nacionalce, čeprav so jih pred volitvami z vso oostrostjo napadli. Tudi tu se je pokazalo, da se v boju proti krščanskim strankam združijo vse druge stranke, naj si drugače še tako hudo nasprotujejo. — Nemški nacionalci so tudi pri teh volitvah delali z vsem mogočim pritiskom in raznimi lumparijami, da zmagajo. Liberalni mogočnejši so ljudem vsiljevali volilne liste, na katerih je bilo že napisano ime nemškega kandidata. Gospodarji so vlekli svoje posle k volitvi in jih tam strogo nadzorovali; nemškutarski učitelji so seveda tudi storili svojo dolžnost in brusili svoje pete za tiste, kateri jih vlečejo na vrvice in jim mašijo usta z judeževimi groši. — Na Bistrici v Rožu so na pr. v fužinah za ožjo volitev dali delavcem volilne listke, na katerih je bilo že zapisano ime nemškega kandidata, in menda so se morali delavci z podpisom zavezati, da bodo oddali glasove za nemškega kandidata. Bržkone so hoteli nasprotniki ubogim delavcem, ki so od dela že itak izmučeni, vzeti trud, da bi sami morali napisati ime kandidata, kateri bi v tem slučaju gotovo ne bil Breittegger. Ali teh ljudi ni sram, da se poslužujejo

takih pripomočkov? Sedaj smo enkrat prav spoznali nemškonacionalno lumparijo.

V kmetijski skupini na Koroškem bil je dan 10. novembra osodepolen dan. Za Slovence je bil izid volitve neugoden. Samo en okraj smo rešili, v vseh drugih pa propadli. Nečuvnemu vplivu, sramotnemu pritisku nasprotnikov, kakor zaslepljenosti in nemarnosti naših ljudij je pripisati, da je v Velikovskem okraju bil izvoljen pristaš »bauernbündlerjev«. — Izid volitve je sledeči: 1. V okraju Pliberk-Zelezna Kaplja, je dobil gosp. Fr. Grafenauer 709 glasov, nasprotnik Edelman 141, 38 glasov je bilo razcepljenih. Torej slovenski kandidat izvoljen. 2. V okraju Velikovec-Dobrlavas je izid volitve nepovoljen. Naš kandidat Valentin Podgorc je dobil 575 glasov, nasprotnik Plešučnik 594 glasov. 3. V okraju Celovec-Borovlje sta dobila kandidata Slovenec Jan. Ure. 606 in Freithofnig 575 glasov. Izvoljena sta Fr. Kiršner z 1072 in A. Wieser z 1042 glasovi. 4. V okraju Beljak-Rožek-Paternijon: Izvoljena sta M. Oraš z 861 in Jos. Huber z 860 glasovi. V manjšini sta ostala Slovenec Fr. Eller s 555 in M. Spitaler s 592 glasovi. 5. Okraj Podklošter-Trbiž: Izvoljen je odvetnik dr. M. Abuja s 430 glasovi, v manjšini je ostal Slovenec g. Ehrlich s 174 glasovi. Mi slovenski kmetje imamo sedaj v koroškem zboru samo jednega zastopnika Grafenauerja, nemški katoliški kmetje tri, vsi drugi so liberalci, naj so potem bauernbündlarji, nacionalci ali kajkoli. — Stanje nas koroških Slovencev je sedaj zelo kočljivo. Le eno povemo štajerskim Slovincem. Naša nesreča naj vas spametuje, naj vam odpre oči, da boste spredvideli vaše, sedaj se vam sladkajoče prijatelje-sovražnike. Nemške šole v slovenskih krajih so bile prvo sredstvo, da smo prišli tako daleč. Pazite in varujte se jih vi, akoravno vam je od vseh strani vsiljujejo. »Štajerca« pa, ki dela v prvi vrsti na to, poženite k hudiču, da vas ne bo zapeljeval. Če pa se še sedaj ne boste spametovali, potem vas čaka za nekoliko let ista usoda, katera je zadela naš tužni Korotan, da boste izročeni na milost in nemilost Nemcem in tedaj boste videli in poskušali, kaj se pravi gorje, kaj se pravi biti hlapec in suženj na lastni svoji zemlji. Štajerski Slovenci, mi vam kličemo, nesrečni nad žalostnim izidom naših volitev: Ne udajte se nemškutarjem in Nemcem!

Spodnji Dravograd. Dne 26. okt. smo obhajali spodnjekoroški Slovenci pri nas veseli dan. Vršila se je otvoritev in blagoslavljanje našega »Narodnega doma«, prejšnje Genicerjeve gostilne, katero je kupila naša posojilnica. Ob mnogoštevilni udeležbi kmetijskega ljudstva so popoldne »Narodni dom« blagoslovili vč. g. prošt Isop. Potem se je v velikih prostorih prvega nadstropja vršilo zborovanje. Govorila sta naša izvrstna govornika č. g. Weis iz Velikoveca in naš znani branitelj in zagovornik g. Grafenauer. V začudenje in ogorčenje vseh, nam je naslikal slaboznano gospodarstvo koroške liberalne nemške večine v deželnem zboru, ki skrbi le za mesta in železnice v korist nekaterih bogatašev, za kmečko ljudstvo pa ne skrbi. Ni čuda, če mora vsled slabega gospodarstva nemških liberalcev Koroška dežela nad vsemi v Avstriji plačevati največje doklade, namreč 65%. Navdušeni mlade-

niči pevskega zbora »Korotan« iz Šmihelja so krasno popevali; strmeli so poslušalci, med katerimi je bilo precej nasprotnikov, nad ubrano godbo celovških tamburašev. To je bilo nekaj novega. Koroški Slovenci se torej gibljemo in pridno delamo; zato pa odločno obsojamo pisavo liberalnega lista »Slovenski Narod«, ki je pred kratkim pisal, da klerikalna stranka na Koroškem ne dela nič. Žalostilo nas je nekoliko, da se sosedni štajerski rodoljubi zborovanja niso udeležili, ki imajo vendar tako ugodno zvezo na železnici. Imamo toraj v Spodnjem Dravogradu, kakor tudi v Velikovcu svoje domove, v katere zahaja rado slovensko krščansko ljudstvo, mesto da bi podpiralo liberalne svoje nasprotnike, ki zaničujejo tvoj jezik in tvoje versko prepričanje. Naši nasprotniki, katere podpiramo mi Slovenci s svojim težko prisluženim denarjem, nas poznajo le, kedar nas potrebujejo, drugače pa nas zaničujejo in sramotijo, kakor se je zgodilo na dan pogreba č. g. Mikelna pri Henkeju, v gostilni poleg dravograškega kolodvora.

Sv. Križ pri Spod. Dravogradu. Koroški Slovenci žalujejo že zopet nad bridko izgubo dragega svojega brata č. g. kaplana Šimena Mikelna, ki je dne 24. okt. izdahnul svojo dušo pri usmiljenih bratih v Gradcu, spreviden s sv. zakramenti. Rajni je bil rojen 26. oktobra 1876 pri Sv. Križu; toraj bi za dva dni obhajal svoj šestindvajseti rojstni dan in za tri svoje godovanje. Svoje šole je izvrstno izgotovil v Celovcu, tam je tudi po tretjem letniku bogoslovja bil v mašnika posvečen dne 20. julija 1899. Služboval je kot kaplan nekaj mesecev v Vetrinju pri Celovcu, potem eno leto v Šmihelju nad Pliberkom. Od tod je bil prestavljen v Pliberk, kjer pa je nevarno zbolel in odkoder je moral iti iskat zdravja v Gradec. V Gradcu pa zaželjenega zdravja ni našel, temveč je le našel prezgodnjo smrt. Prepeljali so truplo iz Gradca v Spod. Dravograd, odkoder ga je spremljala k večnemu počitku na črneško pokopališče velika množica vernega ljudstva. V cerkvi so mu pridigali dravograški gospod prošt, ki so ga tudi pokopali, na grobu pa so mu zapeli bratje duhovniki prisrčno nagrobno pesmico: Nad zvezdami. — Rajni je bil blag mož razumnega in zlahtnega srca. Prijazen do vsacega, ni imel sovražnika. Stariši so zgubili pridnega sina, sestre dragega brata, duhovniki svojega ljubelega brata v Gospodu in prijatelja. Koroško slovensko ljudstvo pa joka in žaluje, ker je izgubilo gorečega dušnega pastirja, voditelja in vnetega zagovornika svojih pravic. Saj je ravno rajni naš Šimen goreče in prisrčno ljubil zapuščene in zatirane koroške Slovence, svojemu narodu je on posvetil in daroval vse moči svojega duha in telesa. Bil je pošten, pobožen in goreč slovenski duhovnik, ki je žalibog v rani svoji mladosti nas moral zapustiti. Toda zgodi se volja neskončno modrega Boga, ki naj potolaži žalujoče brate in sestre rajnega gospoda, pa tudi verno ljudstvo, ki je svojo zadnjo ljubezen mu pokazalo na grobu in prisrčno molilo za ranjega. Pošlji ljubi Bog na njegovo mesto v svoj vinograd gorečega, vnetega delavca, katerih ravno pri nas na Koroškem potrebujemo toliko.

Iz Spodnjih Trušen pri Velikovcu. Dragi »Naš Dom«! Ker si našel pot tudi v našo majhno, zapuščeno vas, in zahajaš

k nam v lepem številu, ti bo gotovo všeč, da ti sporočim kaj iz našega kraja, posebno pa, kako smo volili. Vkljub vsem pritiskom nasprotnikov smo vendar v naši vavberški občini zmagali, a le samo z enim glasom večine. Naš kandidat Valentin Podgorc je dobil 38, nasprotni Plešivčnik pa 37 glasov. Pregovor pravi: ptica se po petji pozna, ne po perji, a je tudi resnica. Najboljših in najzanesljivejših možakov se nam je izneverilo, katerih pa danes ne imenujem. Že par dni pred volitvijo so letali nasprotniki drugih občin, posebno iz glašenberške občine in iz Velikovca, in so se posluževali vseh zvijač ter volilcem obetali, kar bi jim nikdar dati ne mogli, če ž njimi volijo. In res se jim je posrečilo, da so dobili nekaj omahljivcev na svojo stran. Na dan volitve, t. j. 10. nov., so pa zjutraj na vse zgodaj napregli velikovski »purgarji« svoje konje in najlepše kočije ter hajdi ž njimi v najbolj zakotne vasi po volilce za naše volitve. Mi si bomo imena tistih gospodov zapisali in zarisali na kameno ploščo, da se jih bodo naši potomci vedeli izogibati. — Velikovčani, zapomnite si dobro, Vi delate zdaj proč od Rima, mi pa bomo zdaj delali na vse pretege proč od Velikovca. Vi pa, naš kandidat č. g. Valentin Podgorc, čeravno Vam večina naših sosedov povračuje hudo za dobro, bodite še za naprej naš voditelj!

Požar v Dobrlivasi. Bili smo zbrani na vernih duš dan ravno pri opravi, kar naenkrat začne ljudstvo drveti iz cerkve. Gorelo je v Kokji. Ker skoraj nikogar ni bilo doma, je pogorelo vse Kebrovo pohoštvo, otroke so komaj rešili. Ogenj je nastal na neznan način. Zavarovan je bil posestnik za 1200 kron. — Uboga družina, ki nima sedaj za zimo ne hiše ne hrane!

Iz Dobrlevasi. V nedeljo, dne 9. t. m. je bil napovedan volilni shod pri Mežnarju v Kokji. Do tedaj smo mislili, da ima Slovenec tudi pravico pogovoriti se o svojih težnjah, pa dobrlovski gospoda, ki je slovenskega denarja presita in sociji in vse-nemci iz Velikovca so nas drugače poučili, kajti shod se vsled izbruha nemške omike ni mogel vršiti. Nekateri trdijo, da so se čutili Dobrolci preslabi shod razgnati, zato so poklicali Velikovčane na pomoč; pa mi smo prepričani, da je ta obdolžba hudo obrekovanje! V prvih vrstah si je z dopadanjem ogledoval razgrajalce naš slavnega župana, in kamor je divja druhal drla, šel je tudi on. Jako drzen je bil oni, ki je vabil v Lovankih med drugimi nekega kmeta, naj gre v Kokinj shod motit, ker bo tam pijača zastoj, ker bo vse neki »dohtar« plačal. Pripoveduje se celo, da je neki »dohtar« povabil ves lovanški »fajerber« v Kokinj, kar je pa neverjetno, saj se tam ni vnela nobenemu Velikovčanu slama v glavi. Čutili so kmetje, da so videli med fantalini tega ali onega starčka razgrajati. Šolarji so celo trdili, da so videli tudi tega ali onega učitelja; čudno se nam je zdelo, ker vemo, da se ti učitelji nikamor ne vmešavajo, posebno pred volitvami ne! Obžalujemo tudi onega gospoda, ki mora nositi iz zadruga v Sinčevasi »koblo (konjsko) mast« v Celovec, kjer mu potem potrdijo, da se res prodaja v zadrugi »kobla mast« namesto svinjske. Kmet je pač revež, še svojo hrano si mora beliti s koblo mastjo. — Onemu človeku pa svetujemo, naj se pravočasno priskrbi z dokazi, ker bo imel morda pred sodnijo

priložnost to dokazati, kjer se mu bodo tudi usta zamašila, da pred volitvami nikoli več ne bo kaj takega govoril. Pride neka kmetica k županu poravnat račune, češ, ker on noče slovenskega denarja, tedaj pa je menda rekel: »Kdo more reči, da bi jaz ne maral slovenskega denarja? Gotovo je to le obrekovanje.« Pripoveduje se tudi, da je šlo nekaj ljudi v prodajalnico našega župana račune poravnat, ker menda ne mislijo več tam kupovati. Tega naj nikar ne storijo, kajti čez eno leto imamo zopet občinske volitve in kaj bi tedaj počeli, če bi občespoštovani, jako omikani župan ne hotel več sprejeti županstva. Gotovo bi imela občina zaradi tega veliko večjo škodo, kakor jo bo imel župan, če ljudje ne bodo hodili več k njemu kupovat. Nekateri se pritožujejo, da se v Dobrlivasi v gostilnah popiva dolgo čez polnoč — odkar vlada novi župan, pa posvaril sem jih, naj molčijo, ker je morda tudi to obrekovanje. Ko so morali omikani razgrajalci zapustiti Kokinj in so bli na vozovih, za njimi pa žendarja, so ljudje pravili, da so včasih žendarji cigane tudi tako gonili. Seveda si dovoljuje take primere le »neomikano kmetško ljudstvo!« Eden izmed razgrajalcev je menda rekel: »Lepo nismo napravili, smo pa zato dva dni zastoj pili. Kdo je plačal? Rad bi povedal, pa ne smem!« Trdi se menda, da je razgrajalce sram. Ko bi oni to obrekovanje zvedeli, bi se gotovo pritožili od župana do zadnjega čevljarskega učenca. — Volitev se je vršila mirno. Akoravno je volitev javna, je vendar komisija vrata dvakrat zaprla, češ, da je premrzlo; ko so se pa glasovnice štele in se je ime g. Podgorca 23krat več slišalo kakor ime nasprotnega kandidata, tedaj je postalo v sobi vroče; se je pač v peči preveč zakurilo. Neki že zasiveli posestnik se je trudil, da bi spravil nekaj volilcev skupaj — no in ker je bilo tam prejšni dan žegnanje — je imel v vsaki roki en krap; hudomušni ljudje so trdili, da je to pomagalo, da je spravil še tri druge na volišče. Sicer bi še več kaj povedal, pa za danes dovolj, da se nikomur ne zamerim.

* * *

Morilec ustreljen. V Spljetu je ušel iz ječe neki Glavibal, ki je bil zaradi roparskega umora obsojen na do smrtne ječe. Orožniki so mu pa kmalu prišli na sled v nekem gozdu. Ker se ni hotel Glavibal ustavititi na ukaz orožnikov in jim je hotel ubežati, ustrelil je jeden orožnikov za njim in ga ubil.

Maček zažgal šolo. V trgu Mallanort so pomazali mačka, ki je imel neko kožno bolezen, s petrolejem. Maček je potem zlezal v ognjišče ter se preveč približal ognju. Kmalu se vname petrolej. Goreč maček zbeži v klet, kjer je bilo vse polno suhljadi. Ta se vname in v kratkem času je bilo vse poslopje v plamenu, kateri je je uničil do tal.

Adamov rojstni dan. O rojstnem dnevu našega pradeda Adama so se že učenjaki srednjega veka prepirali, ne da bi bili prišli do kakega gotovega zaključka. Sedaj pa slednjič vemo natančno, kedaj je bil rojen, oziroma ustvarjen prvi človek. Sir John Lightfoot, podkancelar kambriskega vseučilišča, je porabil 15 let svojega življenja v to, da je izračunal datum Adamovega rojstva. Primerjal je neizmerno števil biblijskih in drugih knjig

in starih koledarjev ter s pomočjo najtežjih proračunanj dospel do zaključka, da se je Adam rodil 23. oktobra leta 4004 pred Kristusovim rojstvom in sicer ob 9. uri zjutraj. Hvala Bogu, sedaj smo torej z Adamom na jasnem! Sir Jon Lightfoot pa bi nam zelo ustregel, da bi nam izračunal tudi rojstni dan prababice Eve, da nam bo potem na podlagi teh podatkov mogoče sestaviti rodovno drevo kar od prvih starišev pa do današnjih dni. Tudi »učenjaki« so neumni!

Najmlajši general naše armade. Šele pred kratkim za brigadirja imenovani polkovnik, nadvojvoda Ferdinand Karol, povišan je sedaj v generalnega majorja. Star je še le 33 let, je torej najmlajši general avstro-ogrske armade.

Mati 62 otrok. Iz Neapolja pišejo: Prošnjo s 30.000 podpisi so predložili laški vladi, da bi dala letne plače 1800 frankov neki ženi, imenom Magdalena Cravetti, ki je porodila 62 otrok, 59 moškega spola in 3 ženskega v 19 letih zakona.

Prednost Avstrije. V Trstu zgrajena avstrijska ladija z imenom »Habsburg« je najhitrejša ladija celega sveta. Častno za Avstrijo!

Žena, ki je doživela četrty rod. V Semnicu je umrla nedavno 92 let stara Ivana Gündl, ki je zapustila poleg številnih vnukov in pravnukov tudi tri potomce četrtega rodu.

Polkovnik Jankov. V Macedoniji je ustaja Krščansko slovansko ljudstvo se je vzdignilo zoper svoje tlačitelje in zatiralce, zoper Turke. Vodja kristjanov je polkovnik Jankov, kateri je nekak drugi Kraljevič Marko pri ljudstvu. Polkovnik Jankov nosi bolgarsko uniformo ter ima polno redovna prsna. Tako vodi svoje čete v Macedoniji. Okoli sebe ima 30 pribočnikov, izbrane ljudi in čvrste junake, katere obdaja sijaj čudotvornosti. Kjerkoli nastopi s svojim štabom, sprejema ga ljudstvo brez razlike narodnosti z navdušenjem. Celoturki imajo do njega neko zaupanje. Pri nekem spopadu s Turki se je Jankov tako hrabro obnašal, da je vzbujal celo občudovanje turških vojevodij. Njegova taktika je tako izborna, da povsodi zmagaja. Priprosti turški vojaki so dobili tak respekt pred njim, da se jih je prijel vraža, da je Jankov neranjljiv, zaradi tega gredo proti njim le z največjim strahom v boj. Ko pa je nedavno temu nekaj ujetih turških vojakov zopet izpustil na prosto ter po vrhu še vsakemu izmed njih podaril zavoj tobaka, se je njegova slava še podvojila. Poleg njegove hrabrosti hvalijo vsi tudi njegovo velikodušnost.

Vse v redu. Ogrski grajščak peljal se je po železnici domov. Na kolodvoru ga je čakal njegov kočijaž Ferenc z vozom. Med potom se je razvil med njima sledeči pogovor: »Vse v redu doma?« — »Vse v redu, milostljivi gospod baron!« — Ferenc čez nekaj časa: »Karo je poginil!« — Grajščak: »Karo? Moj ljub psiček? Zakaj je poginil?« — Ferenc: »Ker je preveč pečenega konjskega mesa pojedel.« — Grajščak: »Kako je prišel pečenemu konjskemu mesu?« — Ferenc: »Ker je osem konj zgorelo.« — Grajščak: »Osem konjev zgorelo? Kako se je zgodilo?« — Ferenc: »Grad je pogorel.« — Grajščak: »Istem! Moj grad pogorel?« — Ferenc: »Ker se je prevrgla sveča, ko se je

djali taščo na pare. — Baron: »Za Boga! Ali je taščica umrla?« — Ferenc: »Mrtvoud jo je zadel, ker je milostljiva gospa soproga z huzarskim ritmojstrom pobegnila.« In vendar je bilo po mnenju Ferenca vse v redu doma.

Žena z brado, ki se je kazala lansko leto tudi v Mariboru v cirkusu Barnum & Bailey, je umrla v New Yorku. Imenovala se je Anie Jones ter dosegla starost 36 let. Bila je trikrat omožena ter je zapustila lepo premoženje, ker je imela na teden 200 dolarjev plače.

Harmonika se je spremenila v bučo, pa to se ni zgodilo v Ameriki, kakor bi si morebiti cenjeni bralci mislili, temveč na Spodnjem Štajerskem. Ime kraja zamolčimo. Sedaj, ko je po svetu zopet pijača in se je naleze marsikateri takorekoč mimogrede, ni čuda, če se je tudi Venclnov Jurij. Šel je namreč s harmoniko igrat podoknico, kjer se ga je nalezel. Pozno ponoči se je odpravil domov s harmoniko na hrbtu. Ker pa je postal truden, si je odpočil na nekem travniku in zraven sebe položil harmoniko na tla. Potem je zopet šel dalje, pa slučajno pozabil svoj instrument. Drugi dan je pa sosedov Miha vozil tam mimo buče domov in zagledal harmoniko. Spoznal jo je, da je Jurijeva in jo vzel seboj. Ko so potem doma južinali in je povedal, kaj je našel, šel je nek fant, ki je tudi pomagal nalagati buče, k vozu, vzel harmoniko, ki je bila pokrita s sukno, in položil na nje mesto debelo tikey in jo lepo pokrtil. Kmalu nato je prišel Juri, ki je izvedel, da je Miha našel harmoniko, po svoj instrument. Ta mu je pokazal na voz, rekoč: »Tam pod sukno je.« Jurij gre tje in najde tikvo. »Kaj vruga; me misliš za norca imeti ali kaj!« »Kaj pa hočeš, ali nisi tvoje?« »Mar misliš,« vpije Jurij, »da sem nosil tikvo na jermenu in godel v njo!« Na zadnje so sli gledat in Miha se ni mogel zadosti načuditi temu, kako se je spremenila harmonika v bučo.

Jud prekosil juda. K nekemu kosilu sta bila med drugimi povabljeni tudi dva juda. Oba sta bila sračeje naravi, vse svetlo se jima je dopadlo. Tudi pri tem kosilu so bile na mizi srebrne žlice, vilice in noži. Jeden izmed judov si je mislil, zakaj si si jedne žlice ne shranil za spomin. In kmalu — zginila je srebrna žlica za njegovo škornico. Drugi jud je to opazil ter se v svoji nevoščljivosti mislil: Ti ne smeš imeti žlice, a jaz brez nje ne grem. Ko so vsi gostje vstali od mize, oglasi se čifut brez žlice: »Gospoda, pokazati vam hočem nekoliko svojo čarovniško spretnost.« Glejte, to žlico, — vzel je z mize srebrno žlico — ki jo držim v rokah, vtaknem tu pričo vseh v žep svoje suknje.« Vtaknil je žlico v malho in godrnjaje nekolikokrat zavrtel roke po zraku, ter rekel: »Glejte, vtaknil sem žlico v žep suknje, in kje mislite da je sedaj.« In vsi so odgovorili: »V žepu vaše suknje.« »Ah«, pravi jud, »motite se, žlica je tu v škornici mojega prijatelja.« In seže za škornico drugemu judu ter mu potegne srebrno žlico iz nje. In prvi jud je odšel brez žlice, drugi pa je odnesel ukradeno žlico. Tako je osleparil jud juda.

Radi češpljevega cmoka. V Pragi je stal te dni pred porotniki 19letni Anton Blazak, katerega je oče spodil od hiše, ker ni hotel delati. Mati mu je vkljub temu še včasih dajala jesti ter mu dovolila, da

sme spati na podstrešju ali v kleti. Toda oče ga je iznova zapodil pol nagega in lačnega od doma. Par dnij za tem je planil Blazak na polju na neko deklico, ki je nesla delavcem jesti. Vzeti jej je hotel najprej juho, a ker se je deklica branila, jej je dal tri zaušnice, vzel češpljev cmok, in ker so ljudje prihajali, je zbežal. »Roparja« so kmalo dobili. Izkazalo se je, da je ukradel že prej tudi zabojček grozdja v vrednosti deset kron. Porotniki so spoznali mladeniča, katerega je prisilila skrajna lakota, da se je polastil tujega blaga, krivim, in obsojen je bil na dva meseca ječe. Na Dunaju pa je nedavno ukradla vzgojevalka otrok iz zaprte skrinjice svojega bivšega gospodarja več sto goldinarjev, a ni bila lačna, niti je ni zeblo, ter je bila oproščena. Seveda bila je lepa in mlada.

Amerika noče grdih ljudi. Preselitvena komisija v Ellis Islandiji je nedavno zavrnila nekega priseljenca zaradi tega, ker je bil grd. Mož je čevljar pa si je nekoč dal delati zobe, oni, ki mu je delal zobe, pa je tako grdo ravnal z njim, da mu je usta pretegnil, in po vrhu se mu je še naredila bolečina v obrazu, ki je zapustila odurno brazgotino. Ko komisija v Ellis Islandiji ugleda tega človeka, zakliče mu: »Kaj, s takim obrazom si upate v Ameriko priti in tukaj delo najti? Nazaj!« In čevljar z brazgotino v licu je moral dolgo pot nazaj v Evropo. Tako ne zadočuje več, da mora oni, ki hoče iti v Ameriko, imeti dosti denarja seboj, marveč biti mora tudi lep.

Mačka doji mlade — miške. Angleški ilustriran list »Globe Trotter« prinaša sliko, kako mačka doji deset mladih mišk. Ta neverjetni slučaj dogodil se je v mestu Los Angeles v Kaliforniji. V skladišču neke mirodilnice nahaja se mačka malteške pasme, imenovana »Madame Muggins«, ki je jako spretna v svojem poslu, t. j. lovljenju miši. Nekega dne rušili so neko sosedno hišo, in našli gnezdo, v katerem je bilo deset mladih mišk. Poklicali so »Madamo Muggins«, kateri so predstavili mladi naraščaj, misleči, da v istem hipu izgine v mačkin želodec. Ali, kako so se začudili, ko so videli, da je »Madama Muggins«, mesto da bi miške pohrustala, začela iste z materino ljubeznijo lizati, a jih potem jedno za drugo odnesla pod neko omaro, kjer jih je začela dojiti.

Ni ga za »Bog pomagaj!« K župniku pride nekega dne kmetič, ki je imel na plečih dobrih 60 let, pa reče: »Gospod župnik! Prišel sem vam povedat, da se želim zopet oženiti.« — »Pa si pomisli, prijatelj, na svoja leta?« — »Sem, — jaz jih imam 64, a moja nevesta tudi toliko.« — »No, potem ni ravno hudega. Ali čemu se hočeš prav za prav ženit?« — No, veste gospod župnik, tako sam sem v hiši, da ko kihnem, nimam nikogar, ki bi mi rekel »Bog pomagaj!«

Dobro jo je zasolil. Kmet: »Slišijo, zakaj pa tam-le ljudje tako vkup vro?« — Meščan: »Kaj, krava je znesla jajce.« — Kmet: »Aha, iz njega gotovo izleze enkrat en tak bik, kakor ste vi.«

Kam gleda? Nekdo vpraša trgovca: »Čemu imate zdaj tri prodajalke v štacuni, ki vse tri križem gledajo?« — »Veste zato, da mi uzmoviči v štacuni ne morejo kaj ukrasti, ker nikoli prav ne vedó, kam da ta ali ona prodajalka gleda.«

Najljubeznivejša roža na svetu.

Kraljevala je nekdanj kraljica, katera je imela v svojem vrtu skozi vse leto najlepše cvetice iz vseh krajev sveta.

Posebno je ljubila rože; imela jih je najrazličnejše vrste, od navadne divje rože, ki raste ob plotu in ima zeleno kot jabolka dišeče cvetje do najlepše provansalske*) rože. Rastle so po grajskih zidovih, ovijale so se okoli stebrov in okoli oken, širile so se celó po hodnikih in po stropu so rastle v vse sobe. Bile so različne vonjave, vsake oblike in vsake barve.

Toda v hiši je bila skrb in žalost. Zakaj kraljica je bila bolna, in zdravniki so rekli, da bo umrla.

»Le nekaj ti reši smrti«, pravi najmodrejši med njimi. »Prinesite ji najljubeznivejšo rožo na svetu, tisto, ki je znamenje največje in najčistejše ljubezni.«

Če zagledate to rožo njeni očesi predno otrpnete, tedaj ne umerje.«

Mlado in staro je hitelo od vseh strani z rožami, z najprijetnejšimi, ki so cvetele po vrtéh, pa niso bile prave. Z vrta ljubezni mora priti ta cvetica — ali katera je znamenje največje in najčistejše ljubezni?

Pesniki so prepevali od najljubeznivejše rože na svetu, vsak je imenoval svojo. Daleč po deželi je šlo poročilo na vsako ljubeče srce, poročilo je šlo na ljudi vsakršnega stanu in vsakršne dobe.

»Nihče do sedaj še ni imenoval cvetice«, pravi modrijan. »Nihče ni pokazal mesta, na katerem je vzrastla v svoji krasoti. Niso to rože, ki poganjajo iz sulic, iz krvi, ki teče iz junakovih prs v smrti za domovino, najti je ni slajše smrti, najti je ni rože bolj rudeče od krvi, ki se ondi preliva. Tudi ni tista roža, za katero daruje mož v preprosti izbi leto in dan v dolgih nočeh brez spanja svoje mlado življenje — ni to čarovna roža učenosti?«

»Jaz vem, kje cvete«, reče srečna mati, ki je pristopila z nežnim detetom h kraljičini postelji. »Jaz vem, kje se dobi najljubeznivejša roža na svetu! Roža, ki je znamenje največje, najčistejše ljubezni, poganja na cvetočih licih mojega sladkega deteta, kadar odpre, v spanju okrepcano, očesci in se mi nasmehlja z vso svojo ljubeznijo.«

»Ljubezniva je ta roža, ali jedna je še ljubeznivejša!« pravi modrijan.

»O da! mnogo lepša«, veli žena. »Jaz sem jo videla. Veličastnejše in svetejše ni nikjer, — toda bila je bleda kakor lokvanjev cvet, videla sem jo na kraljičinem licu. Odložila je kraljevsko krono ter nosila v dolgih bridkih nočeh sama svoje bolno dete, jokala je, poljubovala je in molila zanj Boga, kakor moli le mati ob uri srčne težave.«

»Sveta in v svoji moči prečudna je bela roža žalosti, ali ni tista, katero iščemo.« »Ne! najlepšo rožo sem videl jaz pred oltarjem Gospodovim«, veli pobožni škof. Videl sem, kako se je svetila kot angeljsko lice. Mlade deklice so šle prvičkrat k svetemu obhajilu, ponavljaje krstno obljubo. Tu je stala mlada deklica; s čisto in ljubečo dušo je povzdignila oko k svojemu Bogu. To je bilo znamenje največje in najčistejše ljubezni.«

*) Provansalijska obseza južni del Francije in majhen del severozahodnega Španskega. Tu je podobneje popolnoma južno z vedno zelenimi drevesi, s pomerančami in olivami ter z najlepšimi rožami.

«Blagoslovljena bodi!» reče modrijan, »ali do sedaj ni imenoval nobeden najljubeznivejše rože na svetu.»

Zdaj stopi v sobo otrok, mali kraljičin sinček; v očeh so mu igrale solze ter so rosile njegovo lice. V rokah nosi velike odprte bukve, bile so vezane v beršun in imele so velike srebrne sponke.

«O mati!» reče maliček, «poslušaj, kaj sem bral.» In dete sede k postelji in bere iz knjige od Njega, ki se je sam daroval smrti na križu, da bi odrešil ljudi in celo še nerrojene rodove.

«Večje ljubezni ni!»

Kraljičini lici spreleti lahka rudečica; oči se ji zasvetijo, ker vidi, kako raste iz knjige najljubeznivejša roža, namreč podobna one rože, ki je pognala kraj križa iz Kristusove krvi.

A. Kosi, Zabavna knjižica.

Pri izpitu.

Prevel Atila.

V svoji učni sobi je sedel gospod profesor Claudius ter iskal v kupu knjig, ki so ležale pred njim, zgodovino, da se pripravi za skušnjo dijakov. Med tem nekdo potrka.

Na odzvano besedo «prosto», vstopi mlad mož v črnem fraku.

«Gospod profesor, pridem — —.»

«Dovolite mladi gospod, kako se predrznete tako meni nič tebi nič pasti v mojo sobo», reče nevoljno profesor.

«Kako se pišete?»

«Gustav, gospod profesor.»

«Ime očetovo!»

«Gustav Pauko, gospod profesor, in —»

«Počakajte vendar, meni se zdite nekako znani —»

«Da, gospod profesor, jaz — —»

«Vem, vem; vi ste pridno obiskovali moja predavanja, moram vas pohvaliti. Sedaj vas bom toraj skušal nekaj iz zgodovine. Ker ste bili ves čas pridni, se ne bova dolgo mudila. Kaj veste toraj o Karolu Debelem?»

Mlad mož gleda z začudenjem profesorja.

«Ta gotovo ni pripravljen», si misli profesor.

«No, no», ponovi profesor, «kaj veste o Karolu Debelem?»

«Ah, debeli Karl — da o tem vem mnogo, ali ne upam si skoraj povedati — napije se vsak dan in njegova žena se hoče ločiti od njega — —.»

«Znabiti veste kaj več o Karolu Velikem», meni profesor škodoželjno.

«Da, — jaz ne vem», jeclja vprašanec, «ker je toliko Karolov, ki jih ne morem prav razločevati. Tako je bil n. pr. jeden, ki je vedno potrl vse steklenice —»

«Človek», pretrga mu profesor besedo; «vi se hočete norčevati?!»

«Bog obvaruj, gospod profesor, jaz hočem le vprašati —»

«Ta bi bila še lepa», reče jezno profesor; «vi nimate nič vprašati, temveč le jaz. No, povejte mi, kake posledice je imela smrt Ludvika na zgodovino Francije?»

«Gospod profesor, jaz ne poznam nobenega Ludvika v Franciji, pa . . .»

«Vi mi ne morete niti jednega vprašanja odgovoriti.»

«Prosim, gospod profesor, le vprašajte!»

«Kaj znate toraj o Rudečebradcu ali barbarosi?»

«Barbarosa je napravila konkurs (krido) in je tam sedaj kavarna pri Komarju.»

Profesor skoči jezen po koncu: «To mi je pa že preveč — ali» — pogleda mladega moža — «ali niste pri pravi pameti?»

«Gospod profesor, tega še mi ni nihče povedal.»

«Človek, vi bi bili radi modroslovec?»

«Ne, gospod profesor, jaz sem le natak v restavraciji pri Muli.»

«Ah, saj res, vi ste Gustav Pauko — zato ste se mi dozdevali tako znan. Ali kako ste prišli na to misel, se dati skušati iz zgodovine?»

«Saj se nisem menil, gospod profesor. Jaz sem bil poslan k vam, vas vprašati, ako bi hoteli z gospodom Hegom in gospodom Ornikom igrati šah ali dureka.»

Listnica uredništva.

Kmetijski fant pri Sv. Križu na Murškem polju: Nепodpisanih dopisov ne sprejemamo. Sicer pa pozdravljeni! — Črešnice: Preveč osobno. Pozdravljeni! — Črešnice: Brez podpisa, zato se ne sprejme. — Sv. Jurij ob juž. žel.: M. C.: Hvala vam za pozdrave, ki jih pošiljate našemu listu. Vendar jih ne moremo priobčiti, ker smo preoblojeni z drugimi dopisi. Pozdravljeni! — Jakob Znidarč pri Ljutomeru: Slava vam! Dobro ste ravnali! Bodi te prisrčno pozdravljeni! — Iz Dobja pri Planini: Tokrat prepozno došlo. Sklep uredništva v pondeljek popoldan, kakor je pisano na prvi strani. Pridi prihodnjice. Pozdrav!

Odlikovan z obiskom Nj. c. in kr. visokosti nadvojvoda Evgena.

Josip Tručl

Največja zaloga biserov, zlatnine in srebrnine, bronca in optičnih rečij. — Velika zaloga cerkvenega orodja.

Priporočam se v izdelovanje svetilnikov, svetilk, svečnikov, monštranc, kelihov, ciborij, itd. ter v popraviljanje vseh cerkvenih in altarnih orodij.

Posebno priporočam: nove kelihe v ognju pozlačene ter s srebrom okrašene 500 do 600 g. težke od 50 gl. naprej; nove svečnike za oltarje okrogle, gladke, brušene, 60 cm. visoke po 4 gl. 50 kr.

Velika zaloga namiznega orodja.

Slavnim občinskim predstojništvom priporočam znamke za pse po zelo nizki ceni.

Priporočam se veleč. duhovnikom in cenj. p. n. občinstvu v obilna naročila ter zagotavljam, da se bodem trudil izgotoviti vsa cenj. naročila najtočnejše in po nizki ceni.

(20) 12—3

Josip Tručl

Maribor, Grajska ulica št. 6.

Vse po nizki ceni!

Za izdelke se jamči!

Za izdelovanje

diplom

za častne občane

po primerno nizki ceni

se priporoča

Tiskarna sv. Cirila

v Mariboru.

Najboljše in najcenejše

URE

se dobe pri

T. Fehrenbach,

urarju in optikarju v Mariboru, gosposka ulica št. 26 in dravska ulica št. 2.

Niklaste ure od 2 gl. 50 kr. naprej,

srebrne ure > 4 > — > >

ure budilnice > 1 > 50 > >

stenske ure > 2 > — > >

očala > — > 30 > >

Daljnogledi, zlatnina in srebrnina po tovarniški ceni. 25 6—8

Mošne vage iz Klosterneuburga.

Ivan Sirk v Mariboru

Glavni trg — rotovž

trgovina s špecerijskim blagom.

Izvrstna ogerska pšenična moka št. 00 1 klg 14 kr.; ako se vzame cela vreča 1 klg 13 kr.

Izborna moka za kruh 1 klg po 8, 9, 10 in 11 kr.

Zelo sladka moka za svinje, 1 klg 5 in 6 kr.

Kava, zelo ukusna, 1 klg od 1 gl. naprej.

Vsak dan sveža žgana kava,

Riž, 1 klg po 10, 11, 12, 14 kr. itd.

Petrolej 1 liter 16 kr.

Sladkor v grudi 1 klg 44 kr.

Prosenka kaša 10 kr. 26 10—9

Ooetna esenca 1 liter samo 8 kr.

Najboljši prašek za živino, sestavljen od dr. Knaus.

Rozine in olbebe, lepo osnažene, kakor tudi vse drugo špecerijsko blago, cenijo kakor drugod.

Najboljša semena.

Tisk tiskarne sv. Cirila.

Zobozdravnik

dr. Viktor Kac

ordinira od 1. oktobra 1902

Maribor, Tegetthoff-ova cesta št. 17. 24 3—8

Novo!

Potrebno za vsako župnijo!

Pobožni ministrant

navod, kako streči mašniku pri navadnih opravilih. Cena knjigi s poštnino vred je 53 vinarjev. Naročila se naj pošljejo izdajatelju Anton Kovačič, kaplan Slivnica pri Celji. Razpošilja se samo proti predplačilu. Na naročila brez denarja se ne bode oziralo. 2—2

Jožef Ullaga,

trgovina z manufakturnim blagom v Mariboru, Tegetthoff-ova ulica 21

priporoča svojo veliko in raznovrstno zalogo manufakturnega blaga, platna in sukna, posebno lepo izbirko sukna za moške in ženske obleke po najnižji ceni, ter odeje in perilo lastnega izdelka.

18 26—14